

Sygn. akt II CSK 190/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.  
przy uczestnictwie R, N. i "E." Spółki Akcyjnej w P.  
o zasiedzenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lutego 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania R. N.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.  
z dnia 24 października 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania R. N. na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna

(nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 października 2018 r. uczestnik postępowania R.N. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Wyróżniona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Wbrew sugestii skarżącego, oczywistość skargi kasacyjnej nie wynika z dostrzeganego przez niego naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. poprzez brak odniesienia się przez Sąd drugiej instancji do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji powoda. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest bowiem pogląd, że nie jest bezwzględnym warunkiem prawidłowego rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji odniesienie się oddzielnie do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji. Z ustanowionego w przepisie art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia

(por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17, nie publ., z dnia 15 września 2016 r., I CSK 659/15, nie publ., z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2012 r., III CSK 300/11, OSNC 2012, nr 12, poz. 144, z dnia 23 marca 2010 r., V CSK 296/09, Monitor Prawa Bankowego 2012, nr 4, s. 19). W uzasadnieniu postanowienia zaskarżonego skargą kasacyjną Sąd drugiej instancji odniósł się zarówno do ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również wskazał dowody, które potwierdzały ustalenia w zakresie, w jakim były one pomiędzy uczestnikami postępowania sporne (str. 8). Niezależnie od tego należy podkreślić, że zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej może być zarzut naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Oznacza to obowiązek wykazania przez skarżącego nie tylko oczywistego uchybienia przepisom postępowania, ale także możliwości istotnego wpływu tego uchybienia na wynik sprawy. Tymczasem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej opiera się wyłącznie na niepopartym dalszym wywodem założeniu, że uchybienia Sądu Okręgowego mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem mogły prowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych, a zarzut naruszenia prawa materialnego - do innego określenia treści zasiedzianej służebności.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398<sup>13</sup> § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398<sup>21</sup> i art. 13 § 2 k.p.c.

jw